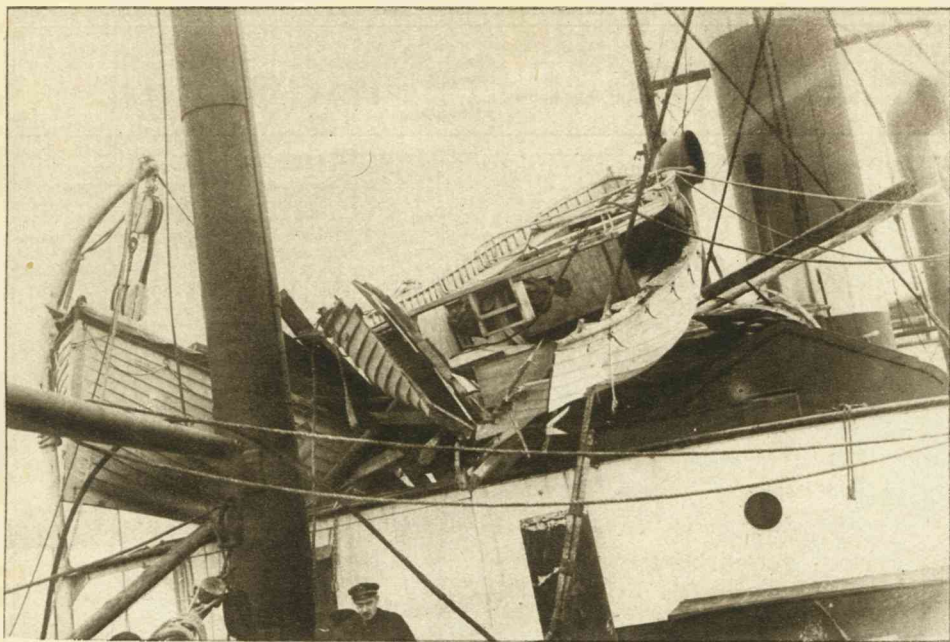
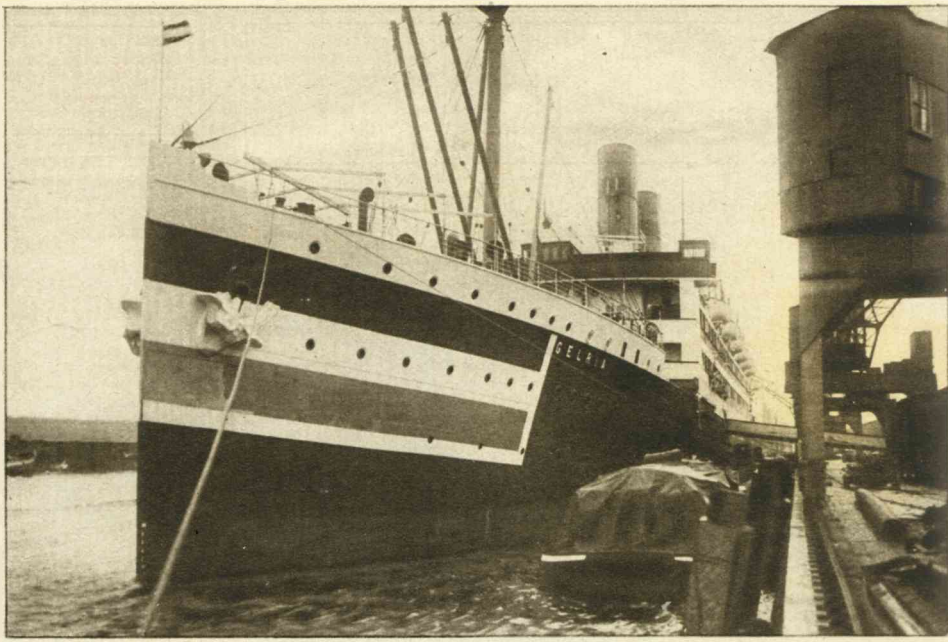




STORM OP ZEE.

De vorige week Dinsdag liep te IJmuiden het stoomschip „Triton” binnen, dat door den storm zwaar beschadigd was. Twee der opvarenden zijn in de Noordzee over boord geslagen en konden door het woeste weer niet gered worden.



DE DUITSCHE MAATREGELLEN OP ZEE.

Het stoomschip „Gelria”, dat uit Amsterdam vertrok, was evenals de „Rotterdam”, die wij in een onzer vorige nummers gaven, aan beide zijden van den boeg voorzien van een reusachtige beschildering in de nationale kleuren.

DEN WEG GEVONDEN

In de halfdonkere kamer, waarin een mystieke schemering heerscht aan ziekekamers cigen, staat in de nabijheid van het venster een rolstoel. Een bleke man met intelligente gelaats-trekken rust daarin. Een groote menigte wetenschappelijke werken bevinden zich ter zijde van hem in een boekenkast, en rechts van hem is een schrijfbureau zoo geplaatst, dat hij het met een lichte beweging van zijn draaibaren stoel bereiken kan.

Hij werkt niet. Door de half neergelaten gordijnen glijdt een zonnestraal naar binnen en weemoedig rust zijn oog op den breeden, lichten band die dwars om zijn zetel valt.

Die zonnestraal spreekt van een ontwaken des levens daarbuiten, van een krachtigen drang tot genieten, van levensvreugde en vreugdeleven.

En hij?

Een hongerende aan de tafel des levens!

Daar treft zijn oor een geknetter en geruisch van vrouwenkleeding; de zware portière aan deze zijde van de deur wordt geopend en zijn vrouw staat in de deuropening, gekleed in visietoilet.

Een schaduw verduistert zijn gelaat, als zij op koelen, rustigen toon spreekt: „Ik kom even afscheid nemen, Anton! Tot van avond. Om negen uur uiterlijk ben ik weer thuis!”

Hij krimpt ineen! Tot negen uur! Zoo vele uren zal hij weder alleen zijn met zijn smartelijke gedachten.

„Ga je dus werkelijk. Emma?” Een zwakke hoop klinkt in deze vraag.

Zij haalt de schouders op.

„Ik moet de kolonelsvrouw persoonlijk met de onderscheiding van haar man gaan gelukwenschen. Zij is zoo lichtgeraakt!” en zij knoopt langzaam de lange, roodkleurige handschoenen toe.

Haar man antwoordde niet, maar zijn wenkbrauwen trokken te zamen en een grimlach ontsierde zijn gelaat. Waarom ook moest hij de hulpeloze kranke zijn. die altijd op het medelijden van anderen was aangewezen.

Emma draalt nog. Zij kan nog niet besluiten heen te gaan. Als echter haar man blijft zwijgen, buigt zij zich een weinig tot hem neer, schikt de deken over zijn voeten recht en keert zijn stoel een weinig meer naar het licht. Zij doet alles met de rustige gelatenheid, die haar de dagelijksche uitoefening van haar plicht tot een gewoonte gemaakt heeft.

Haar plicht, slechts haar plicht gebiedt haar om haar man behulpzaam te wezen. Liefde heeft zij nooit voor hem gekoesterd. Als zij zijn hand nam, was het zijn rijkdom die haar verlokte en toen een ongelukkige ziekte hem terneder wierp, dwong haar plichtgevoel haar, het bij hem uit te houden en haar jonge leven op te offeren. Eindelijk heeft zij met dat onafwendbaar noodlot vrede gesloten en is zijn verpleegster geworden — meer niet. Aan dit alles denkt hij, terwijl hij haar gadeslaat, terwijl zij met zwevendend tred naar het andere venster gaat en het opent. Licht en bloemengeur stroomden de kamer binnen; de bleke, treurige man kan dit niet verdragen; de stem der lente is hem te machtig, te sterk gevoelt hij nu zijn eigen hulpeloosheid en verlatenheid.

„Maak toe, maak toe, Emma! Dat licht hindert me!” zegt hij.

„Zooals je wilt,” geeft ze koel ten antwoord en sluit het venster weer. „Je moet je door Jozef wat in den tuin laten rondrijden, in de warme, zonnige lucht.”

„Goed, goed,” zegt hij ongeduldig met een afwerende handbeweging. Dat is voor hem geen genoegen. Dan onderhoudt hij zich liever met zijn boeken. Ja, als zijn vrouw des dienaars plaats wilde innemen . . .

Doch dat is een dwaze wens, dien de nog steeds niet



VOOR ONZE MILITAIRES.

Het Comité „Leiderdorp-Zoeterwoude”, dat, niettegenstaande de mitrailleurs naar Oegstgeest overgeplaatst werden, doorgegaan is met het organiseren van gezellige avonden voor de mitrailleur-afdeeling, benevens de officieren der mitrailleurs. V. l. n. r. zittend: de heeren Vierwant Tukker, kapitein Verberne, comm. der 1e mitrailleursafdel., ds. Cramer, de Graaff.



LUIT. - KOLONEL C. J. PICKE



J. P. RAMBALDO DI COLLALTO



WED. P. A. DE RUYTER

Te Driebergen overleed een dezer dagen de Luit. Kolonel C. J. PICKE, ridder in de Oranje-Nassau orde, en ridder 3e klasse in de Pruisische kroonorde. — Te s-Gravenhage overleed de heer J. P. RAMBALDO DI COLLALTO, assistent-resident van Lombok, met verlof hier te lande. — De vorige week is de oudste inwoner der residentie, Mevr. de Wed. P. A. DE RUYTER, overleden. De ontslapene bereikte den leeftijd van 102 jaren. Ten gevolge van haar heengaan telt de residentie thans geen honderdjarigen onder hare inwoners.



EEN MIJN TE WEST-KAPELLE.

De jongste van onze badplaatsen, het vriendelijke dorp West-Kapelle, gelegen aan den beroemden dijk en 's nachts beschenen door het sterkste vuurtorenlicht, heeft een treurige bekendheid gekregen door de ontzettende mijnramp op 16 Nov. 1914. Dat mijnen, indien ontladen, geen gevaar opleveren, bewijst deze opname: de eenige nog te West-Kapelle verblijvende Belgische vluchtelingen is in de mijn gekropen! Dit meisje, Elise van Mael uit Antwerpen, verblijft nog bij den burgemeester. Haar vriendinnetjes, met wie zij school gaat, zijn ook niet bang meer.

doode liefde voor zijn vrouw deed geboren worden. Het is ook eigenlijk onverschillig wie hem reed, de bediende of zijn vrouw — zij deed het met dezelfde onverschillige gelatenheid als Jozef.

„Nu, adieu,” riep zij hem nog vluchtig toe, met den deurknop in de hand.

Hij antwoordt niet. Slechts een blik zijner oogen treft haar. Een blik, zoo vol smart en verlatenheid, dat haar hart ineenkrimpt. Zacht sluit zij de deur.

Zij ziet hem nog op zich gericht als zij in de elegante equipage gezeten is en door het lachende voorjaarslandschap rijdt. De bewustheid van de grenzenloze verlatenheid van haar echtgenoot ontroert haar het hart en voor de eerste maal wordt dit opgeschrikt uit zijn rust.

Den eenen dag na den anderen van de laatste jaren laat zij aan haar geestesoog voorbijgaan. Zij kan zich niets verwijten; niet één plicht jegens haar man heeft zij verzuimd. — en toch, die onrust, die gewetenswroeging als een heimelijke schuld. . . .

Stil, in zichzelf gekeerd, bereikt zij haar doel en diep ademhalend verlaat zij haar rijtuig. Zij moet zich geweld aandoen nu ze op het punt staat in een vroolijk gezelschap te treden, want nog steeds voelt zij die in-treurende oogen van haar man op zich gericht.

Thans bevindt zij zich in de feestzaal te midden van een talrijke, luidruchtige menigte. Men lacht, schertst, zingt, terwijl smaakvol gekleede dames en vroolijke, levenslustige heeren haar omringen.

Zij echter hoort niets, ziet niets, dan den weemoedigen, smartvollen blik van haar man en in haar verbeelding ziet zij zijn sympathiek bleek gelaat, met dien goedigen lach, die hem eigen is.

Een zeldzame, tot nu toe niet gekende smart doet haar hart ineenkrimpen: Voor de eerste maal gevoelt zij de diepte zijner ellende, het is haar in dit oogenblik alsof zijn ongeluk het hare geworden is.

„Wel, lieve mevrouw, waarom zijt ge heden zoo ernstig?” vraagt iemand tegenover haar aan den disch gezeten. „Het is toch niet ernstiger met uw echtgenoot, hoop ik?”

Deze woorden worden in denzelfden hoffelijk-koelen toon als altijd tot haar gesproken, maar Emma gevoelt zich op eenmaal als een vreemde onder al deze vrienden en kennissen; zij kan zich niet begrijpen, dat zij zich in deze kringen tot nu toe steeds zoo wel bevonden heeft.

„Het moet toch verschrikkelijk zijn dat leven, dat gij leidt,” zegt een jonge vrouw deelnemend tot haar.

„Zulke zware plichten!”

„Ik vraag mij dikwijls af hoe ge bij al die zorgen voor uw zieken echtgenoot er nog zoo frisch en bloeiend kunt uitzien. Nietwaar, Victor,” wendde zij zich tot haar man, „ik zeg dikwijls, die arme vrouw! Het is een geluk dat ze ondanks allen tegenspoed zoo gelaten en rustig blijft. Ieder kan dat niet. Ik, bijvoorbeeld, geloof, ik leefde niet lang meer, als mij, wat God verhoede, zoo'n ongeluk overkwam. Ik zou sterven van angst en zorgen.”

Langzaam steeg een fijn rood naar Emma's wangen. Zij voelt een verwijt in de woorden, weet er echter niet op te antwoorden.

Het is maar al te waar wat zij zegt.

Haar bloeiende gezondheid komt haar nu op eenmaal als een schandelijk onrecht voor.

Het is toch zonderling hoe heden alles haar anders voorkomt

Reeds ontelbare malen heeft zij dergelijke woorden eener meer of minder oprechte deelname met de houding en het gelaat eener martelares aangehoord. Wat is het toch, dat haar heden den bloot naar de wangen drijft en haar verlegen maakt als een schoolmeisje?

Zij wordt steeds stiller. Reeds lang had men van thema verwisseld; zij weet het nauwelijks. In het aangrenzende salon wordt gezongen, zij hoort het niet.

Zij zit stil daar, het hoofd op de hand rustende en denkt, denkt — aan haar man! Aan zijn arm, vreugdeloos leven, waaraan de zon ontbreekt, de zon der liefde! O, zij weet het thans maar al te wel! Zij is ontwaakt, ontwaakt uit haar